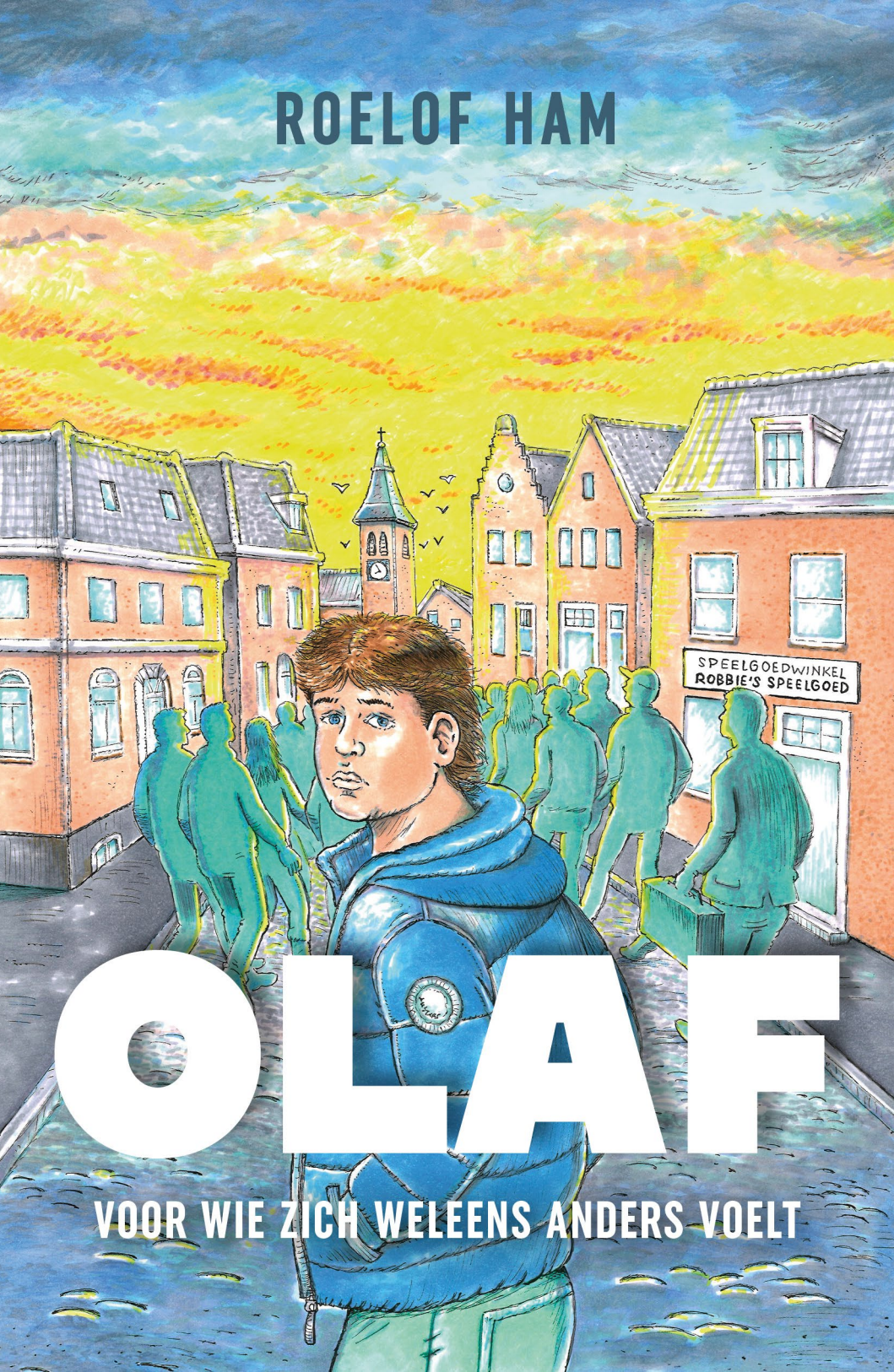

ROELOF HAM

OLAF

VOOR WIE ZICH WELEENS ANDERS VOELT

OLAF

VOOR WIE ZICH WELEENS ANDERS VOELT

ROELOF HAM

Olaf

Voor wie zich weleens anders voelt

© 2026, Roelof Ham

Uitgave: mei 2026

Illustratie omslag: Frits van Loenen, F.V.L. Production

Typografie en binnenwerk: Jore ontwerp

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.roelofham.nl

ISBN 9789083439488

NUR 283

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

*Dit werk draag ik op aan Rosalie.
Ik houd van jou, mijn prinses.*

Dit verhaal speelt zich af in een tijd voor
het internet. Van Roblox, TikTok en
Snapchat had nog nooit iemand gehoord.
Maar kinderen waren ook toen kinderen.
Ze waren niet anders dan de kinderen van nu.

1

Het was half vier en de bel ging. Nu begon het gevaarlijkste stuk van Olafs dag. Om hem heen stonden zijn klasgenoten op. Sommigen stoven zo snel mogelijk naar buiten. Anderen deden het rustiger aan en kletsten honderduit, terwijl ze de ruimte verlieten waarin ze de hele dag hard hadden gewerkt. Olaf stond nog niet op. Hij bleef zo lang mogelijk zitten zonder op te vallen. De kinderen in zijn klas vonden hem al raar. Als zij zouden ontdekken dat hij expres bleef zitten, zouden ze hem alleen nog maar vreemder vinden. Ze zouden dat tegen hem gebruiken; dat rare joch dat in de klas bleef na de bel. Ze zouden hem erop pakken en ze hadden al zoveel waar ze hem mee te grazen namen.

Ondertussen liep de klas verder leeg. Olaf deed net of hij nog iets aan het zoeken was in zijn laatje, maar dat was schijn; het hoorde allemaal bij zijn plan, zijn stiekeme ritueel. Terwijl hij treuzelde, hield hij alles precies in de gaten. Toen het lokaal leeg was, keek hij door het raam naar buiten en zag de laatste van zijn klasgenoten over het plein naar huis gaan. Dat was voor hem het teken. Hij stond op en liep naar de gang, waar hij zijn jas aandeed en zijn tas over zijn schouder gooide. Daarna liep hij naar de uitgang. Niet de hoofdingang, maar de achteruitgang. Die kwam uit op het kleuterplein. Daar was de kans groter om ongezien weg te komen.

Toen hij op het kleuterplein bij het hek stond, slaakte hij een zucht van verlichting. Hij had het gehaald en er was niets gebeurd! Hij opende het hek en sloeg rechtsaf naar de grote weg. Nog tien minuten en hij was thuis. Terwijl hij langs

het hek liep, tikte hij met zijn wijs- en middelvinger het hek aan. Na drie stappen herhaalde hij die handeling en weer drie stappen verder tikte hij opnieuw het hek aan. Waarom hij dat deed? Hij werd er rustig van en hij wist: doe ik het niet, dan overkomt me iets ergs.

Bij de grote weg keek hij goed uit en stak vervolgens over om het paadje achter de gymzaal te volgen. Het was mooi weer. Vanochtend was het nog grijs en regenachtig geweest, maar nu scheen de zon en floten de vogeltjes. Hij merkte dat hij het warm kreeg. Voorbij de gymzaal stopte hij dan ook om zijn jas uit te doen. Hij zette zijn rugtas tussen zijn benen en trok zijn rits open. Terwijl hij zijn jas uittrok en om zijn middel wilde knopen, hoorde hij opeens een stem.

‘Hey, Slome.’

O nee, hij had even niet opgelet en nu hadden ze hem ontdekt. ‘Kijk, hij is te dom om zijn jas vast te knopen. Kost het je moeite, Slome? Moet een van ons je misschien helpen?’

Olaf keek op en zag vier jongens staan. Ze waren op hun BMX-fietsen en stonden erbij alsof het een roedel wolven was die een prooi had gevonden. Hij herkende drie van de jongens: Sander, Remko en Henri. Ze zaten bij hem in de klas. De vierde kende hij niet. Hoe hadden ze hem zó snel gevonden? Ze hadden in de korte tijd dat school uit was nooit al naar huis kunnen gaan en weer terug kunnen komen. Ze moesten hem opgewacht hebben.

Henri, de grootste pestkop van het stel, legde zijn crossfiets op de grond en stapte op hem af.

‘Moet ik anders even voor je opschrijven hoe je een knoop legt?’

De andere jongens lachten.

‘O nee, je kunt helemaal niet lezen. Even vergeten...’

‘Slome is te dom om te poepen,’ zei Remko.

Olaf zei niets. Hij pakte zijn tas en wilde verder lopen. Misschien dat het lolletje er dan snel af was. Henri hield hem echter tegen.

‘Waar wil jij heen?’ vroeg hij. ‘Je wilt me toch niet negeren? Of kun je nu ook al niet meer praten?’

Olaf zei nog steeds niets.

‘Hey, ik vraag je wat.’ Henri duwde hem naar achteren.

‘Laat me met rust,’ zei Olaf.

‘O, je kunt nog wel praten.’

‘Ik wil naar huis.’

De jongen voor hem nam Olaf van top tot teen op. Toen pakte hij opeens razendsnel Olafs tas. Met een kwaadaardige blik in zijn ogen gooide hij de tas naar de andere jongens. Sander ving hem op en begon hem te openen. ‘Eens zien of Slome nog wat bij zich heeft.’

‘Niet doen,’ zei Olaf, ‘dat is van mij.’ Hij wilde om Henri heen lopen en zijn tas pakken.

Henri gaf hem geen kans en hield hem tegen. ‘Wie heeft gezegd dat je weg mocht? Ik niet.’

‘Maar ik wil mijn tas,’ zei Olaf.

‘Jij hebt helemaal niets te willen.’

Henri duwde Olaf hard naar achteren toen hij het zei. Olaf kon nog net zijn evenwicht bewaren en zette twee stappen naar achteren. Hij moest niet vallen, dan konden ze hem nog makkelijker te grazen nemen. Staan blijven, Olaf! Terwijl hij overdacht welke mogelijkheden hij had, zag hij dat Henri

opnieuw op hem afkwam. Veel opties had hij niet. Vechten kon niet; Henri was veel te sterk. Hij was de sterkste jongen van de klas en Olaf was dat niet. Vluchten was ook geen oplossing; zijn pestkoppen waren op de fiets en hij te voet. Hij zou niet ver komen.

Henri stond inmiddels voor Olaf. Hij wachtte niet en duwde hem met twee handen nog een keer hard. Olaf wilde opnieuw een stap zetten om niet de balans te verliezen, maar had niet door dat hij geen ruimte meer over had. Hij stond tegen de stoeprand van het pad en achter hem bevond zich alleen ongemaaid gras en onkruid. Hij voelde hoe zijn hak bleef haken en hij zijn evenwicht verloor. Hij viel achterover. Voor zijn gevoel ging het in slow motion. Hij probeerde de klap op te vangen. Heel langzaam zag hij de wereld draaien. Het volgende moment plofte hij op zijn achterwerk. Met zijn handen voorkwam hij dat hij op zijn achterhoofd landde. De vier pestkoppen begonnen te lachen. ‘Slome, uit de bocht,’ riepen ze. ‘Slome, uit de bocht.’

Olaf keek naar Henri die breeduit stond mee te lachen met de anderen. Toen keek hij naar zichzelf en zag dat hij midden tussen de brandnetels terecht was gekomen. Vrijwel meteen voelde hij hoe zijn handen, polsen en onderarmen begonnen te prikken. Zo snel hij kon, klauterde hij overeind.

‘Geef m’n tas terug,’ zei hij, terwijl het prikken steeds erger werd.

‘Deze tas?’ vroeg Sander vanaf zijn crossfiets. Heel langzaam hield hij de rugzak op z’n kop. De beker en broodtrommel vielen eruit. ‘Ik denk dat ik hem maar houd.’

‘Nee,’ zei Olaf, ‘die is van mij.’

Henri was ondertussen teruggelopen naar zijn fiets en keek de andere drie aan. ‘Kom we gaan,’ zei hij. ‘Mijn moeder heeft koekjes.’

De vier reden weg en lieten Olaf achter. Voordat ze de hoek omreden, smeed Sander de tas op het dak van een schuurtje. Daarna verdwenen ze uit het zicht.

2

Olaf liep naar de plek waar Sander zijn spullen op straat had gegooid en raapte zijn beker en brodtrommel op. Hij deed het onbewogen en huilde niet. Huilen had geen zin, dat had hij lang geleden al geleerd. Of hij zich nu boos maakte of niet, of hij nou verdrietig was of niet, het veranderde niets aan zijn situatie. Hij drukte wat hij voelde diep weg in zichzelf. Dat was het beste.

De pijn in zijn armen en handen was een ander verhaal. Dat was niet weg te drukken. Zijn beide onderarmen zeurden en prikten van de brandnetelstekels. Van zijn opa had hij geleerd dat Weegbree-sap hielp om de pijn weg te nemen. Je moest dan een blad van de Weegbree nemen, die met een beetje speeksel fijnknippen en kneden in je hand. Kneuzen, noemde zijn opa dat. Het sap dat zo ontstond, smeerde je op de pijnlijke plekken en dat maakte dat het prikken overging. Zijn opa had hem ook laten zien hoe Weegbree eruitzag en waar het groeide: in het gras en langs de kanten van paden. Bij het grasveld naast de gymzaal vond hij wat hij zocht. Hij nam een paar blaadjes Weegbree, kneusde ze en smeerde

ermee over zijn handen, vingers en onderarmen. Het zag er misschien raar uit, maar het hielp wel; het prikken werd al snel minder.

Toen hij na wat smeren dacht dat het zo wel kon, liep hij met zijn broodtrommel en beker naar het schuurtje waar zijn tas op lag. Hoe kwam hij daar nou weer bij? Hij keek of hij ergens omhoog kon klimmen, maar zag nergens een opstap. Zou hij durven aanbellen en om hulp durven vragen? Nee, zo dapper was hij niet. Maar ja, hoe moest hij dan zijn tas terugkrijgen? Hij kon hem daar niet laten liggen. Zijn moeder zou het nooit accepteren als hij zonder rugzak thuis zou komen. Ze zou alles willen weten en vragen wat er was gebeurd. Nee, hij moest die tas terug zien te krijgen. Hij moest toch aanbellen. Met lood in de schoenen liep hij naar de voordeur van het huis dat bij het schuurtje hoorde. Op het pad naar de voordeur spuugde hij een keer links, een keer rechts en daarna recht voor zich. Vervolgens belde hij aan.

Het duurde even, maar toen ging de deur open. Er deed een man in trainingsbroek en een hemd open. Hij had een grote tatoeage van een anker op zijn schouder. Op de onderarm van zijn andere arm was een enorme draak te zien.

‘Ja?’ vroeg de man.

‘Hallo,’ zei Olaf, ‘mijn tas ligt op uw dak.’

‘Wat zeg je?’

‘Mijn tas ligt op het dak van uw schuurtje. Ik kan er niet bij.’

‘En hoe is die tas daar gekomen?’ vroeg de man die zijn armen over elkaar deed.

‘Andere jongens hebben hem erop gegooid.’

‘Waarom zouden ze dat doen?’

Olaf bedacht wat hij moest antwoorden. ‘Geintje,’ zei hij toen.

‘Rare geintjes,’ zei de man.

Olaf haalde zijn schouders op. Wat moest hij daar nu op zeggen?

‘En nu wil jij dat ik je help om je tas van mijn dak te krijgen?’ sprak de man. ‘Ja toch?’

Olaf knikte. Hij hoopte maar dat de man niet boos werd.

De man met de grote tatoeages pakte de huissleutels van het kastje bij de deur. ‘Nou, kom maar mee dan,’ zei hij. Hij ging Olaf voor naar de schuur, deed de deur open, stapte naar binnen en kwam een moment later naar buiten met een ladder. Die zette hij tegen de buitenmuur van de schuur aan.

‘Ligt je tas aan deze kant?’ vroeg de man.

‘Ik geloof het wel,’ zei Olaf. ‘Ik dacht hier ergens vooraan.’

De man beklom de ladder en keek over de rand van het dak. ‘O ja,’ zei hij, ‘ik zie hem al.’ Zijn grote arm reikte op het dak en kwam een moment later weer terug met een tas in zijn hand. Het leek op een grijphand van zo’n apparaat op de kermis die een horloge had opgepakt, schoot het door Olafs hoofd.

De man klom naar beneden en hield Olaf de tas voor.

‘Hij is wel nat geworden. Je moet hem thuis maar even schoonmaken en drogen.’

Olaf knikte en nam de tas aan.

De stoere man met de tatoeages op zijn grote armen keek Olaf aan. Zijn ogen werden zacht. Toen zei hij: ‘Dit was geen geintje, hè?’

Olaf zweeg. Hij deed net alsof hij het niet gehoord had en propte zijn beker en trommel weer in de natte rugzak.

‘Jongen, je moet van je af slaan. Voor jezelf opkomen. Als jij het niet doet, doet niemand het. Gewoon hup, uithalen en de grootste pakken van het stel. Is het meteen gebeurd.’ Olaf reageerde niet. Hij voelde zich een nog grotere nul. Zelfs deze man die hem verder niet kende, vond hem direct een kneus.

‘Ik moet naar huis. Mijn moeder wacht op me,’ zei hij om hier zo snel mogelijk vanaf te zijn. ‘Maar dank u wel.’ De man knikte en keek hem na terwijl hij naar huis liep.

3

Toen Olaf thuiskwam, deed hij voorzichtig de achterdeur open. Wat zou hij tegen zijn moeder zeggen over zijn natte rugtas? Hij had hem in een plas laten vallen, bedacht hij. Nee, nog beter: hij zou zeggen dat hij in de brandnetels gevallen was en dat zijn tas daarbij nat was geworden. Dat was deels nog waar ook.

‘Dag mam,’ zei hij toen hij zijn moeder in de keuken zag.

‘Dag Olaf,’ zei ze blij, ‘hoe was het op school?’

Olaf haalde zijn schouders op. ‘Wel goed.’

‘Wel goed? Is er niks gebeurd?’

‘Nee, het was gewoon een dag als altijd.’

‘Je bent wel laat thuis.’

‘Ja, ik ben in de bosjes gevallen. Brandnetels. Mijn tas is helemaal nat.’ Hij hield zijn rugtas voor zich. ‘Sorry.’

Zijn moeder bekeek hem eens goed. ‘Je hebt je verder niet bezeerd?’

‘Nee, alleen van die prikplekken van de brandnetels.’

‘Moet ik azijn pakken? Dat helpt.’

‘Nee, opa heeft me geleerd om Weegbree te gebruiken. Dat heb ik erop gesmeerd. Daarna was het weg.’

‘Nou,’ zei zijn moeder, ‘als je verder niets hebt, geef dan je tas maar.’ Olaf reikte zijn moeder de tas aan, die ze van hem overnam. Daarna streek ze hem met haar vrije hand door zijn haar en gaf hem een kus op zijn hoofd. Ze zei: ‘Pak jij maar wat drinken en een koekje. Ik heb thee gezet. Het staat onder de theemuts.’

Olaf schonk voor zichzelf een kopje in en pakte een koekje.

‘Ik ga naar boven,’ zei hij tegen zijn moeder.

‘Ach, blijf nog even gezellig beneden. Kunnen we wat kletsen. Ik wil graag weten hoe je dag is geweest.’ Zijn moeder keek hem liefdevol aan.

‘Nee, ik ga tekenen,’ zei hij resoluut.

Zijn moeder keek hem met een wat bezorgde blik aan. ‘Nou ja, als jij dat fijn vindt...’

Hij knikte: ‘Mama, je weet dat ik daar rustig van word. Laat me maar even. Ik kom straks wel weer beneden.’

‘Oké, maar blijf je dan niet te lang boven? Ik wil graag mijn mannetje ook even spreken. Je bent de hele dag al op school geweest. Ik wil weten hoe het met je is.’

‘Dat is goed,’ zei hij, ‘ik beloof dat ik niet lang boven blijf.’

Hij glimlachte gemeend naar zijn moeder.

Ze knikte en zei: ‘Toe dan maar, als jij dat nodig hebt. Ga maar.’

Op zijn kamer ging hij aan zijn bureau zitten. Hij pakte zijn potlood en schetsblok uit de kast onder het bureau. Hij zuchtte een keer diep. Wat zou hij gaan tekenen?

Hij zette het potlood op papier en tekende een mannetje. Een jongen. De jongen stond bovenop een berg. De wereld strekte zich onder hem uit. De jongen hield zijn handen op naar de zon. Nee, niet naar de zon. Maar waarnaar dan? Tja, hij wist het niet. Hij wist alleen dat de jongen zijn handen op moest houden en zich uit moest strekken.

Toen hij klaar was, keek hij naar zijn tekening. Hij had geen idee waarom hij dit zo had getekend. Het moest simpelweg zo en nu het af was, was het goed. Hij zette tot slot nog een laatste krabbel op het papier om de hele tekening af te maken. Een laatste toevoeging, iets wat hij zette op alles wat hij tekende. Hij tekende een ronddraaiende schijf in de lucht met spiraalvormige armen. Hij had geen kleurpotloden op zijn kamer, maar in zijn hoofd zag hij precies voor zich hoe de schijf eruitzag: zwart in het midden met aan de rand meer grijstinten. De spiraalvormige armen hadden een soort roze kleur. Bijna tegen het paarse aan. Hij had het ding, dat hij niet eens een naam kon geven, nog nooit in het echt gezien, maar al zijn hele leven zag hij het in zijn hoofd en in zijn dromen. Het kwam op een of andere manier uit het diepst van zijn ziel.

Toen hij de schijf aan de tekening had toegevoegd, voelde hij rust in zich komen. Hij voelde dat hij landde. Ja, dat was het precies: het voelde alsof hij na een lange, onrustige vlucht, eindelijk weer de veilige grond van moeder aarde onder zijn voeten had gekregen. Dat was wat tekenen met hem deed

en waarom hij zo veel en zo vaak tekende. Zeker als hij van die dagen had als vandaag. Hij had dit nodig. Zo kon hij het aan. Zo overleefde hij.

4

‘We gaan vandaag een lees oefening doen,’ zei meester Dadelmelk enthousiast.

Olaf kon wel door de grond zakken. Lezen was al een ramp, maar lees oefeningen met de klas waren het allerergst.

‘We doen een leesestafette,’ zei de meester. ‘Ik begin straks in het verhaal en dan opeens stop ik en geef ik de beurt door aan iemand uit de klas. Die leest dan een stukje. Dan stopt diegene weer en geeft de beurt verder door. En zo gaan we dan een tijdje voort. Duidelijk?’

Fleur, een van de meisjes uit de klas, zei: ‘Maar hoe lang moeten we dan lezen?’

‘Dat mag je zelf weten, maar minimaal een zin. Nog meer vragen?’

Niemand reageerde. Olaf bedacht ondertussen of en hoe hij hier onderuit kon komen. Zou hij een smoes verzinnen? Dat hij naar de wc moest of zo? Nee, dat zou meester doorhebben. Hij zou zeggen dat Olaf probeerde zijn snor te drukken. Typisch iets voor Olaf die niet wilde lezen. Hij zag het al helemaal voor zich hoe dat zou gaan. Zijn meester had namelijk de conclusie getrokken dat Olaf wel kon lezen, maar niet wilde. Dat hij expres niet meedeed. Dat Olaf lui was of, hoe noemde zijn meester dat ooit een keer toen zijn moeder met

hem in gesprek was na schooltijd? ‘Recalcitrant.’ Olaf wist niet wat dat woord betekende, maar had het later aan zijn moeder gevraagd. Die zei dat het zoiets betekende als lastig, moeilijk, niet willen, tegendraads. Olaf had toen gezegd dat hij wel wilde lezen, maar dat het gewoon niet lukte.

‘Maar als je nou eens wat beter je best deed?’ had zijn moeder daarop gezegd.

‘Mama, ik doe wat ik kan.’

‘Heb je het niet gewoon opgegeven?’ Zijn moeder keek er zorgelijk bij. ‘Ik bedoel, dat je er niet meer in gelooft dat het nog gaat lukken.’

Hij geloofde er inderdaad niet meer in, maar hij had echt geprobeerd om het lezen onder de knie te krijgen. Hij had zijn uiterste best gedaan met alles wat in hem was, maar het was niet gelukt. Hij wist ook niet waarom, maar hij kon gewoon niet lezen. Het was niet voor hem weggelegd. Dat wilde hij zeggen, maar hij zei het niet. Hij zweeg.

‘Jongen, je kunt het toch nog een keer proberen? Je wordt elke dag ouder. Misschien pak je het nu wel op. Dat zou toch kunnen? Beloof je me dat je het probeert?’

Hij had maar bevestigend geknikt en er verder geen woorden meer aan vuilgemaakt. Hij kon het niet uitleggen, maar hij kon gewoon niet lezen. En omdat hij het niet kon uitleggen, begreep niemand het. Het makkelijkste was daarom om gewoon maar te knikken, dan was hij er vanaf.

‘Ik kies Olaf,’ klonk het opeens door het lokaal. Olaf schrok toen hij zijn naam hoorde. Hij zag dat Sander hem had gekozen om verder te lezen. Sander keek er vals bij. Hij

begon nog net niet bij voorbaat al te lachen en te gniffelen. ‘Toe maar, Olaf,’ zei zijn meester. ‘Probeer het maar.’

Olaf keek naar het boek dat voor hem lag. Hij wist niet eens waar ze waren in het verhaal. Hij was in gedachten verzonken geweest. De letters op de bladzijde waren ook veel te klein en stonden veel te dicht op elkaar. Niet dat grote letters zouden helpen trouwens. Het was altijd allemaal abracadabra voor hem.

‘Olaf,’ zei meester Dadelmelk nu iets ongeduldiger, ‘jij bent aan de beurt. Of heb je niet opgelet?’

Olaf durfde niets te zeggen. Hij voelde hoe hij rood werd. Meester Dadelmelk liep naar hem toe en keek over zijn schouder naar het boek dat voor hem op tafel lag. ‘Hier,’ zei hij en hij wees met zijn vinger op de bladzijde. ‘Hier zijn we, bij het woordje ‘De’ aan het begin van de regel.’

Olaf keek naar de vinger van de meester. Hij zag dat hij hele korte nagels had en kennelijk aan velletjes knaagde, want aan de randen waren stukjes huid afgebeten. Hij keek naar de letters die meester aanwees met zijn rafelige vingertop. ‘De...’ stond er aan het begin van de zin.

‘Nou, toe maar,’ hoorde hij zijn meester zeggen. Hij rook naar koffie. ‘Lees maar.’

Olaf besloot het maar te proberen. Hij keek naar het volgende woord in de zin. Hij zag dat het woord begon met een ‘f.’ ‘F...’ begon hij te lezen. ‘F...’ ‘i...’ Toen liep hij vast. Hij zag het niet meer. ‘F... i...,’ begon hij opnieuw, maar daar bleef het bij. Weer was hij even stil. ‘Film...?’ zei hij vragend. De jongens vooraan begonnen te gniffelen. Hij zag een paar meisjes bij het raam met hun ogen rollen, terwijl ze elkaar aankeken.

‘Nee,’ zei meester Dadelmelk, ‘niet film. Fietsbel. Dat is wat er staat. De fietsbel klonk luid over het plein.’

De meester liep weg van zijn tafel en zei: ‘Merel, lees jij maar verder.’

Olaf bleef vernederd achter. Zo ging het altijd.

Die middag zat hij thuis achter zijn bureau met een leesboek voor zich. Hij staarde naar de tekst en probeerde uit alle macht te lezen wat er stond. Hij zag letters, zover kwam hij wel. Hij zag de tekens, de openingetjes, de rondjes, de stokjes. Hij zag elke letter afzonderlijk, maar hij kon er niets van maken. Hij wilde zo graag dat deze symbolen iets in zijn hoofd zouden doen. Dat ze zich zouden gaan vormen tot woorden en zinnen, zodat hij kon lezen. Maar er gebeurde niks. Hij zag alleen een ‘e’ en een ‘r’ en even verderop een ‘s’ en een ‘o.’ Hij zag een grote verzameling letters, maar geen woorden. Laat staan een verhaal.

Hoe langer hij naar de bladzijden staarde, hoe meer de letters voor hem in een brij veranderden. Toch zette hij door. Het moest en het zou lukken. Hij tuurde intens naar de tekens. Toen gebeurde er iets. Hij kreeg het gevoel alsof zijn hersens bezig waren iets te maken van wat er op de witte bladzijdes van het boek stond geschreven. Het leek alsof zijn geest zocht naar betekenis. Alsof de radertjes in zijn hoofd probeerden de lijnen te leggen. Hij kneep zijn ogen ietsje verder toe om zich nog beter te kunnen concentreren. Maar hoewel hij het gevoel had heel dicht bij iets bijzonders te zijn, gebeurde er uiteindelijk helemaal niets. Er ontstonden nog steeds geen woorden, laat staan zinnen.

‘Ahh,’ gromde hij gefrustreerd. Hij pakte het boek op smeed het van zich af. ‘Waarom lukt het me toch niet?’ Hij sloeg zichzelf met de vlakke kanten van zijn beide handen voor zijn voorhoofd. ‘Sukkel,’ zei hij tegen zichzelf, ‘geen wonder dat ze je Slome noemen.’

Hij voelde hoe de frustratie bijna zijn oren uitkwam. Dit was nu precies waarom hij het niet meer wilde proberen. Het was totaal zinloos. Was hij maar normaal. Normaal zoals iedereen.

5

Vandaag was een fijne dag, want Olaf ging fietsen met zijn opa. Af en toe deden ze dat. Dan gingen ze er samen opuit. Hij kende niet veel andere kinderen die dat met hun opa deden, maar ja, hij wist sowieso niet veel over het leven van andere kinderen. Hij had geen vrienden. Niet van zijn eigen leeftijd in ieder geval. Zijn opa was zijn enige, echte vriend.

‘Opa, waar gaan we vandaag heen?’ vroeg Olaf.

‘Ach,’ zei zijn opa, ‘ik dacht dat we maar eens naar het Ballingserveld moesten gaan.’ Hij keek naar zijn kleinzoon en wachtte op zijn reactie.

‘Yes,’ zei Olaf blij. Het Ballingserveld was zijn favoriete plek. Hij hield enorm van het natuurgebied. Er waren bossen, maar ook geweldig mooie heidevelden en bij mooi weer kon je er een ijsje kopen. Tenminste, als de ijscoman er met zijn karretje stond, maar dat zou op een mooie lentedag als dit wel lukken. En om het allemaal af te maken, was er ook nog de sterrenwacht. Meestal gingen ze daar niet heen, want dat

was opa net even te ver, maar wat vond hij dat een magische plek. Daar bij die grote schotel keken mensen de ruimte in. Naar de sterren, de planeten en wat er nog meer te vinden was, ver weg in het heelal.

‘Ben je er klaar voor, Olaf?’ Opa pakte zijn fiets uit de stalling onder hun flat. Een groene Batavus met een kilometer teller. Zo eentje van zilverkleurig staal met een rode wijzer die aangaf hoe hard je ging. Olaf vond dat ding supercool en wilde dat hij er zelf ook een had. Maar ja, dat kon niet. Daar had hij geen geld voor.

‘Zijn je banden goed hard?’ vroeg opa.

‘Ja, opa. Ik heb ze vanmorgen nog opgepompt.’

‘Mooi, neem jij dit dan maar.’ Opa gaf een grote oranje Tupperwaretrommel aan Olaf.

‘Wat zit daarin?’

‘Dat is nog een verrassing, jongen. Doe maar in je fietstas.’

Het was een kilometer of zeven naar het Ballingserveld. Niet eens zo heel ver, maar het was net of je een andere wereld binnenkwam. Olaf genoot dan ook volop van het lekkere weer en de mooie natuur. Ze zagen vogels in allerlei soorten en maten en opa wist bij sommige een interessant verhaal te vertellen.

Toen ze een stuk gefietst hadden, vond opa dat het tijd werd voor een pauze. ‘Mijn oude benen hebben even rust nodig, Olaf.’ Opa wees naar een zandpaadje dat uitkwam op het fietspad. ‘Stop daar maar.’

Olaf fietste erheen en stopte bij het kleine paadje.

‘Kun je je fiets nog een eindje meenemen het zandpad op?’

vroeg opa. 'Ik wil je wat laten zien, maar dan moeten we wel een stukje dit pad volgen.'

Olaf keek een beetje moeilijk. 'Is het ver?'

'Nou, we kunnen onze fietsen ook hier laten staan, dan lopen we het laatste stuk.' Opa zette zijn fiets op de standaard en pakte iets uit zijn fietstas. Olaf zette zijn fiets ook naast het fietspad. 'Vergeet je niet wat ik je heb gegeven?' Opa wees naar de fietstas achterop Olafs fiets.

'Nee, opa. Ik ben benieuwd wat erin zit.'

Opa lachte vriendelijk. 'Nog even wachten, jongen.'

Ze liepen over het zandpad, weg van hun geparkeerde fietsen. Het paadje was bochtig en voerde hen over zandduintjes die voor een deel overgroeid waren met gras en kleine boompjes. Vooral berken met her en der een naaldboom. Op een heuvel verderop stond een aantal grote struiken bij elkaar.

'Kijk, opa! Jeneverbessen.'

'Weet je hoe wij die vroeger noemden?'

Olaf schudde zijn hoofd. 'Nee.'

'Tekensbosjes.'

'Hè?'

'Als kind wisten we dat die bossen vergeven waren van de teken. Daar moest je niet ingaan, want dan zat je er onder.'

Olaf keek naar de struiken. Ze zagen er niet gevaarlijk uit, maar als ze vol teken zaten, dan kon je er beter bij uit de buurt blijven. Hij had wel eens een teek gezien op een hond en hij vond het maar een vies idee dat zo'n beest zich in je vastzoog en met zijn snuit door je huid boorde om je bloed te drinken. 'Kijk', zei opa, 'dit wilde ik je laten zien.' De dikkere begroeiing maakte plaats voor een weidse blik over het hele

Ballingserveld. Kilometers voor hen was er niets dan heide en gras. Zijn opa liep ondertussen naar een grote afgeplatte steen.

‘Deze steen ligt hier al zolang ik mij kan herinneren. Ik ging hier als kind al heen.’

Olaf wist dat zijn opa in de buurt van het Ballingserveld was opgegroeid. ‘Woonde je hier dan vlakbij, opa?’

Opa keek even over het veld. ‘Niet heel dichtbij, maar daar achter die weilanden in de verte, daar moet ergens ons huis hebben gestaan. Het is jaren geleden al afgebroken.’

Ze gingen op de grote steen zitten.

‘Je moest nu maar eens kijken wat er in die oranje trommel zit,’ zei zijn opa. Olafs ogen begonnen te glimmen terwijl hij de trommel opende.

‘O, worst!’ zei hij verrukt. ‘Mijn lievelings.’

‘Nou, neem het maar. Oma heeft het speciaal voor jou gekocht.’

Terwijl Olaf begon te eten, rommelde zijn opa wat in de tas die hij had meegenomen. ‘Kijk eens aan, Olaf, wil je er ook nog wat drinken bij?’ Hij hield Olaf een blikje cola voor.

Van zijn moeder mocht hij bijna nooit prik, maar nu kreeg hij zomaar dit blikje van zijn opa. Hij nam het drankje blij en dankbaar van zijn grootvader aan en opende het lipje.

Opa volgde zijn voorbeeld en opende voor zichzelf ook een blikje. Samen zaten ze te genieten.

‘Opa,’ zei Olaf, ‘ben je gelukkig?’

‘Hoezo, ben je gelukkig?’

‘Ik bedoel of je lekker in je vel zit. Of het goed gaat.’

‘Nou,’ zei opa, ‘ik denk het wel. Het is niet allemaal perfect

en als je ouder wordt komen ook de gebreken, maar... ach, op zich ben ik wel gelukkig. Zeker nu ik hier ben met mijn lieve kleinzoon. Veel gelukkiger kun je mij niet krijgen.’ Hij keek Olaf aan en vroeg toen: ‘En jij? Ben jij gelukkig?’

Olaf staaarde even naar de grond en drukte met de punt van zijn schoen een takje in de losse aarde. ‘Niet echt.’

‘Waarom dan niet?’ vroeg zijn opa.

‘Nou, ik vind het heel fijn om hier met jou te zijn,’ zei Olaf. Zijn opa mocht niet de indruk krijgen dat Olaf dit niet leuk vond, dan gingen ze misschien nooit meer samen fietsen. ‘Met jou hier ben ik gelukkig,’ voegde hij er daarom nog extra aan toe. ‘Maar... het is meer dat het anders soms zo moeilijk is.’

‘Wat is moeilijk, jongen?’

‘Niet kunnen lezen en zo. Ik voel me soms zo anders.’

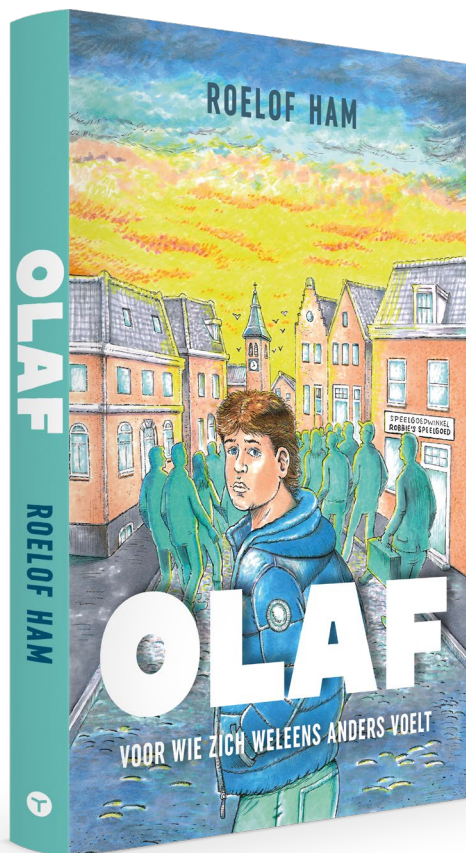
‘Dat is ook heel moeilijk. Zeker in deze tijd. Wist je dat mijn vader en moeder ook niet konden lezen? Ze zetten gewoon een kruisje als ze ergens iets moesten tekenen. Verder kwamen ze niet. Maar ja, toen was dat geen probleem. Er waren veel mensen die nooit naar school waren geweest en nooit hadden geleerd te lezen.’

Olaf vond het heel fijn om dit met zijn opa te delen. Het voelde goed. Zijn opa was niet iemand die meteen met adviezen kwam of suggesties. Hij deed niet meteen alsof hij wel wist hoe Olaf het moest oplossen of dat hij wel begreep hoe het zat en hoe Olaf zich voelde.

‘Ik word daarom ook gepest op school,’ ging Olaf verder.

‘Dat is echt rot.’

Olaf knikte. ‘Dat is het, opa.’

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

OLAF • Roelof Ham | ISBN 9789083439488
152 pagina's | Paperback | € 14,95 | www.roelofham.nl

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK